

crkva u svijetu

KNJIŽEVNI PRILOG

PROZOR U NEBO

Alma Fides

Skrovito u noći, kad je ulica bila tiha i zidovi se nisu oglašavali disanjem, rasanih srce, molitveno mu šapnuh: Vani su zvijezde, pokaži im da sjajiš. Dozovi ih na svoje staze.

— Bezumlje, šiknulo je iz bolni očiju, u bunilu krvi. Nisi prorok ni anđeo bez tijela. Isposnici bdiju na otvorima svojih spilja, bdiju i poste, i zvijezdi su im krotke. Ukroti tijelo. Duša će planuti, da svijetli.

— Vidiš: ja mislim, trgnulo se iz mene protiv krvi i sljepoće. Tjeskoba me goni. Smrt izazivlje. Ja molim!

— Idi na groblje. Broji humke, opipavaj kamen. Znane i neznane. Svi su tvoji. Rijeka ne teče prema gore. I krv se muši. Bezumniče, ne srljaj u oganj. Zvijezda otvara rane.

— Ne obmanjuj me. Znam što hoću. Vatra je u meni. Istanjuje me do kosti. Na lešini će se zaustaviti. Još ima vremena da sagorijevam i gorim.

— Izgaraš bez sjaja. Srce je u agoniji. Ruke nisu svijećnjak s plamenom iz prstiju. Molitva je bez pjesme. Riječi. Riječi. Riječi. Ti nisi prorok s prozorom u nebo. Idi na obalu. Razgurni pijesak. I kleči. Zarobi more. Zapovijedi srou da nadglasa valove. Uguši riječ, lakrdijašu. Samo isposnik moli bez poze.

— Moje tijelo nije moje. Zavoljeh ga kao svetište. Zbog kandila koje nitko ne vidi. Proljeće je protiv volje, s jeseni koju mrzim. Nije u mojoj moći da me sanjam. Zar je grijeh rasanimi srce, da ne zdvaja?

Sanjah livadu od tijela. Silazak ptica. Nisu bile nečiste. Sunce je vabilo miris. Na kraju: opekline. I noć. Nije bilo nikoga. Zar je grijeh otrijezniti čula, razbijati sljepoću? Možda netko za slijepce moli, suosjeća s bolesnima. U viđenju mene gleda. Zavjetom me iskupljuje?

— Ako se zanosiš i vjeruješ da razmišljaš, uzmi tuđe ništavilo kao svoje. Idi na groblje. Svaki je grob tvoj, nema razlike među njima. Rasani kamen. Rashladi toplinu. Duša će ti zahvaljivati.

— Boli me, ne mogu dalje. Dopusti da gledam. Na Taboru prije Golgote. "Neka mrtvi pokapaju mrtve." Bojim se. Izbezumit ću od gluhoće. I milost za izdajstva molim. Ima li način da se postiš i ne umire, da se bdiije vidom sanjajući?

Ja nisam anđeo u volji ovog tijela. Ti koji mi se opireš — a nisi sjena — reci: ima li negdje zemlja koju korak bez rane oploduje?

— Ne pitaj. Ne bužalni. Ako ti je po volji, trubi u srce. Isprazni ga. Prazninom riječi, prošnje. Molitva je, rekoh, molitva isposnika. Ne riječi. Idi na goru. Pod šator od oblaka. Budi svećenik svoje misli, poklonik svoje žrtve. I razmišljaj. S isposničkom dušom, da zasvijetli.

— Pokušah. Bio je trenutak volje. Želja je otkrivala vidlike ljepše i šire od slika očiju. Zamišljah uspinjanje pjesme. Ne marih za umor, viknu iza sebe, obećanje mira. Napor je bio odgoda opsjene, domet pustinja. U meni se ispriječše sjećanja. Ojačanost što sam čovjek. Odsutnost Božje klime. Nehaj Stvoritelja.

I opet san. Tijelo je dobilo krila mašte. Preobražavalo se u pticu. Ulice su se otvarale u ljekovite česme.

Kao da nije bilo tijela. Toplina drukčija od krvi.

— Nije bilo molitve. Osim u htijenju da se čula rasterete, srce razdraga u ugodaju. Ti ne umiješ moliti. Padni do podnožja Križa. Možda ćeš ga bez opiranja pokriti.

— Ne mogu dalje. To nije halucinantni bljesak, predigra ludila. Prozor u nebo hoću! Izlaz iz evanđeoskih slova. Iz svetišta nepoklonstvenih. Trenutak da gledam — i da se osvijestim! Možda ću podnijeti jednu zraku Tvoga lica, Bože, a da ne oslijepim. Ići ću naprijed s Veronikinim rupcem u srou, bez potrebe da ga rasamjujem.

— Gomile su na cestama. Ne hini da ne vidiš. Pokaži im da moliš. I sa svima i među svima budi — sâm. S križem u kralježnici.

— Oprosti, ne mogu, ne znam kako da im se približim. Neće mi vjerovati. Nisi me označio, Gospode. Izgubit ću se u njihovoj nevjeri. Je li drskost tražiti jamstvo čuda, oprost — ako i ono promaši?

Ne mogu i ne znam. Mili je mi je boraviti samo s Tobom, Bože. Bez Tebe se bojim.

Možda ću im iz daljine Tebe pokazati.

Reci gdje ćemo biti sami.

Ti rasani srce. U nebo ga otvori.